

การพัฒนาทักษะการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาติพันธุ์ม้งชั้น ป.4

โดยใช้กระบวนการบูรณาการภาษาศาสตร์

Enhancement of English Language Literacy of Prathomsuksa 4 Hmong

Students by Using Linguistic Integration Processes

พิชญ์สินี เสถียรธราดล*, นริศา ไพเจริญ, ดารินทร์ อินทับทิม, เกริก เจษฎานูวัฒน์

Phitsinee Sathientharadol*, Narisa Paicharoen, Darinthorn Inthapthim, Krerk Chetsadanuwat

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

19 หมู่ 2 ตำบลแม่กา อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา 56000 ประเทศไทย

School of Liberal Arts, University of Phayao

19 Moo 2, Maeka Subdistrict, Muang District, Phayao Province, 56000, Thailand

รับบทความ: 3 กุมภาพันธ์ 2568

ปรับปรุงบทความ: 23 กรกฎาคม 2568

ตอบรับตีพิมพ์บทความ: 21 สิงหาคม 2568

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการบูรณาการทางภาษาศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่เรียนด้วยภาษาม้ง (ภาษาแม่) กับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่เรียนด้วยภาษาไทย (ภาษาที่สองหรือสาม) และ 2) ศึกษาความพึงพอใจของครูและนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีต่อกระบวนการบูรณาการทางภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาอังกฤษ กลุ่มประชากร ได้แก่ นักเรียนกลุ่ม ชาติพันธุ์ม้งชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 32 คน จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยภาษาไทย 16 คน และกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยภาษาม้ง 16 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบก่อนและหลังเรียนด้านการอ่านออกเสียง คำศัพท์ และการแต่งประโยค แบบเรียน 3 ภาษา (ภาษาม้ง-ภาษาไทย-ภาษาอังกฤษ) แบบสังเกตการสอน แบบสอบถามความพึงพอใจ และแบบสัมภาษณ์กลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยสถิติ Wilcoxon signed rank-test เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($<.005$) ในขณะเดียวกันผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งอาจเป็นเพราะระดับภาษาม้งและภาษาไทยที่ครูใช้ในชั้นเรียนมีลักษณะเป็นคำ หรือ ประโยคสั้น ๆ ไม่ซับซ้อน และระดับภาษาอังกฤษของบทเรียนที่ใช้สอนเป็นเนื้อหาของภาษาในระดับเบื้องต้น

* ผู้เขียนหลัก

อีเมล: phitsinee.sa@up.ac.th

2) ผลการสำรวจทัศนคติพบว่า ครูมีทัศนคติที่ดีและพึงพอใจต่อกระบวนการฯ และสื่อในระดับมากที่สุด ส่วนนักเรียนมีทัศนคติที่ดีและพึงพอใจต่อกระบวนการฯ และสื่อในระดับมาก ซึ่งสามารถบ่งบอกว่ากระบวนการบูรณาการฯ นี้สามารถยกระดับแรงจูงใจและผลลัพธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ และยังส่งผลให้นักเรียนต้องการเรียนรู้ในระดับสูงขึ้น และอาจนำไปสู่การลดจำนวนของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่หลุดจากระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานในที่สุด

คำสำคัญ

การบูรณาการภาษาศาสตร์ กลุ่มชาติพันธุ์ม้ง การอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษ

Received: February 3, 2025

Revised: July 23, 2025

Accepted: August 21, 2025

Abstract

This study aims to 1) compare English learning achievement before and after implementing a linguistic integration process among Hmong ethnic students who learn in Hmong (native language) and those who learn in Thai (second or third language) and 2) examine attitudes of a teacher and students toward the linguistic integration processes with English language teaching. The participants were 32 Grade 4 Hmong students divided equally into two groups: 16 students instructed in Thai and 16 students in Hmong. The research instruments included pre-tests and post-tests on pronunciation, vocabulary, and sentence construction; trilingual textbooks (Hmong-Thai-English); teaching observations; satisfaction surveys; and focus group interviews. The results presented that 1) English learning achievement of both groups after implementing the process as indicated by the Wilcoxon signed-rank test revealed significant improvement ($p < .005$). Likewise, there was no difference in the learning achievement between the two groups. This may be contributed to the use of words or short sentences in both Hmong and Thai during instruction and the foundational level of English content in the teaching materials. 2) The results of the survey reported that the teacher showed the highest positive attitudes and satisfaction toward the process and materials while the students showed high positive attitudes and satisfaction. This indicates that the process can enhance motivation and English learning outcomes as well as foster the students' willingness to learn at a higher level. Ultimately, it may contribute to a dropout rate reduction among ethnic minority students in basic education system.

Keywords

Linguistic Integration Processes, Hmong, English Reading-Writing

บทนำ (Introduction)

กองทุนเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษา (กสศ.) รายงานว่า ปี พ.ศ. 2567 มีจำนวนนักเรียนที่มีความเสี่ยงจะหลุดจากระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานมากถึง 1.8 ล้านคนจากจำนวน 8.9 ล้านคน หรือคิดเป็นสัดส่วนมากถึงร้อยละ 20 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด (กองทุนเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษา, 2567) หนึ่งในปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดปัญหานี้คือ ความเหลื่อมล้ำในการจัดการศึกษาทั้งในด้านขนาดโรงเรียน งบประมาณที่ได้รับจัดสรร จำนวนครูที่บรรจุ โดยสามารถสรุปมิติของความเหลื่อมล้ำด้านการศึกษาได้ 2 มิติ ได้แก่ ด้านโอกาสทางการศึกษา และด้านคุณภาพทางการศึกษา (สิวะโชติ ศรีสุทธียากร, 2562 อ้างใน ณัชชา มหปัญญานนท์, 2566, 21-45) ปัญหานี้ยังส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตและคุณภาพกำลังคนของประเทศในระยะยาว เนื่องจากนักเรียนอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ทำให้โอกาสที่จะหลุดจากระบบการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นมีมากขึ้น และกลายเป็นแรงงานไร้ฝีมือในที่สุด เนื่องจากขาดเครื่องมือในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมซึ่งก็คือการใช้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามปัญหาการอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนไทยนั้นพบมากในเกือบทุกภูมิภาคของประเทศ ดังนั้นหัวใจสำคัญที่จะส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยและเป็นกุญแจสำคัญในการลดความเหลื่อมล้ำด้านคุณภาพและสร้างโอกาสในการศึกษา คือ การพัฒนาครูให้มีคุณภาพและสามารถสร้างแรงบันดาลใจในการเรียนแก่นักเรียนได้

การแก้ไขปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้โดยเฉพาะภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยได้รับความสนใจจากนักวิจัยเป็นจำนวนมากในการนำเสนอรูปแบบ วิธีการ รวมถึงสื่อการสอน โดยรูปแบบการสอนที่ได้รับความนิยมเชื่อถือจากนักวิจัยหลายท่านเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นจากปัญหาที่นักเรียนไม่รู้จักความสัมพันธ์ของตัวอักษรและเสียง (Genesee, 2008 อ้างใน ปิยพร เกื้ออนันต์, 2564, 1-2; รัชดาภาณูจน์ ไยดี, 2565, 1-3) เมื่อนักเรียนอ่านภาษาอังกฤษไม่ออก จึงนำไปสู่ปัญหาการเขียนไม่ได้ในที่สุด ดังนั้นการแก้ปัญหาจึงควรเริ่มตั้งแต่วิธีการสอนการออกเสียงคือ การสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics) ที่เป็นวิธีการสอนการออกเสียงในภาษาอังกฤษด้วยการใช้ความสัมพันธ์หรือการจับคู่ระหว่างตัวอักษร (letters) และหน่วยเสียง (phonemes) เช่น อักษร c ออกเสียงเป็น /k/ อักษร sh ออกเสียงเป็น /ʃ/ เพื่อนำมาใช้ในการแก้ไขปัญหาการอ่านสะกดคำของผู้เรียนภาษาอังกฤษทั้งในฐานะภาษาที่ 1 และภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา ทั้งนี้การสอนแบบโฟนิกส์ซึ่งเป็นที่นิยมใช้เพื่อแก้ปัญหาการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาได้แก่ การสอนแบบจอลลี่โฟนิกส์ (Jolly Phonics) อาทิ ซิลมีย์ มนุญดาหวิ และ อริสรา บุญรัตน์ (2566, 35-48) สุชาติา ปรีวัตร และคณะ (2566, 136-146) อรปวีณ์ กุลพรเพ็ญ และ ชนาภานต์ แป้นรักษา (2566, 37-45) จารุวรรณ ไม้เลียง และคณะ (2562, 105-120) และพิมพ์ภรณ์ พวงชื่น (2562, 59-65) ซึ่งพบว่าการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์สามารถพัฒนาครู และทักษะการอ่านสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ และยังสามารถสร้างความพึงพอใจของนักเรียนต่อวิธีการสอนเช่นนี้ในระดับมาก

นอกจากความพยายามในการแก้ปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษไม่ออกเขียนไม่ได้ในระดับการอ่านออกเสียงซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของปัญหาแล้ว ยังมีงานวิจัยที่มุ่งแก้ปัญหาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาโดยใช้การบูรณาการร่วมกับหลากหลายแนวคิดเช่น การใช้คำคล้องจอง (พิชามญชุ์ ศรีสวัสดิ์ และคณะ, 2566, 1576-1589) การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (กนกวรรณ ตอนกวนเจ้า, 2565, 109-116; นิตยา ภูตอนนาง และ ทิพาพร สุจารี, 2565, 117-130) การสอนคำศัพท์ด้วยแนวคิดวงคำศัพท์ (Semantic Field) (Sathientharadol, 2020, 22-30) การสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (เพ็ญญา ตลับกลาง, 2562, 91-95) ตลอดจนการแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะการเขียนประโยคภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา เช่น พชร ธีรนาถ (2564, 133-138) สุพิชชา อดุลยศักดิ์ และคณะ (2561, 54-67) และ อัจฉรา จันทชุม (2561, 84-89) อาจกล่าวได้ว่างานวิจัยจำนวนมากมุ่งแก้ปัญหาดังกล่าวในระดับเบื้องต้น เช่น การฝึกอ่านออกเสียง (Phonics) และการเรียนรู้คำศัพท์ ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้เฉพาะด้านได้ดี แต่ยังคงเน้นการพัฒนาแยกเป็นรายทักษะมากกว่าการพัฒนาอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง ดังนั้นแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการที่เชื่อมโยงการอ่านออกเสียง การรู้จำคำศัพท์ และการเขียนประโยคอย่างเป็นระบบ ตลอดจนสอดคล้องกับบริบทการเรียนรู้ของนักเรียนจึงเป็นอีกหนึ่งทางเลือกเพื่อใช้แก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ภาษาอังกฤษของนักเรียน

อย่างไรก็ตามจำนวนงานวิจัยเชิงบูรณาการศาสตร์ด้านการสอนภาษาอังกฤษและศาสตร์อื่นที่มุ่งแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ในนักเรียนประถมศึกษาในประเทศไทยแบบครบวงจรตั้งแต่ระดับการอ่านออกเสียง การจดจำคำศัพท์ ไปจนถึงระดับการเขียนประโยคนั้นมีจำนวนไม่มากและมีวิธีไม่หลากหลายเท่ากับการแก้ปัญหาทักษะภาษาอังกฤษในด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะ โดยงานวิจัยเชิงบูรณาการที่พบ อาทิ ดารินทร์ อินทับทิม และคณะ (2567, 129-155) พิชญ์สินี เสถียรธราดล และคณะ (2565, 180-201) อภิญญา ห่านตระกูล และคณะ (2564, 87-109) เป็นการบูรณาการแนวความคิดทางภาษาศาสตร์กับการเรียนรู้การอ่านออกเสียงแบบ Jolly Phonics การจดจำคำศัพท์ด้วยแนวคิดวงคำศัพท์ทางอรรถศาสตร์ และการเขียนประโยคในระดับเบื้องต้นด้วยหลักความสัมพันธ์แบบแทนที่ตามแนวคิดทางวากยสัมพันธ์ กระบวนการบูรณาการทางภาษาศาสตร์เหล่านี้เป็นการรวบรวมแนวคิดจากสาขาวิชาต่าง ๆ เช่น อรรถศาสตร์ วากยสัมพันธ์ และจิตวิทยาการเรียนรู้ และมีบทบาทสำคัญที่ช่วยแก้ปัญหาดังกล่าว เนื่องจากสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่างเป็นระบบและสัมพันธ์กัน ไม่ว่าจะเป็นการอ่านออกเสียง การสะกดคำ การเข้าใจความหมายของคำในบริบท การเชื่อมโยงคำเพื่อสร้างประโยค โดยผลการศึกษาพบว่ากระบวนการบูรณาการเหล่านั้นสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 3 หรือภาษาต่างประเทศได้อย่างมีนัยสำคัญ ตลอดจนเป็นที่พึงพอใจของครูผู้ใช้กระบวนการฯ และนักเรียนในระดับมาก อนึ่ง งานวิจัยดังกล่าวเป็นการมุ่งพัฒนาและแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ในภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนโดยใช้ภาษาไทยมาตรฐานซึ่งเป็นภาษาที่ 2 หรือ 3 ของนักเรียนเป็นสื่อในการเรียนการสอนแต่ยังไม่ได้ทดสอบผลสัมฤทธิ์ของความแตกต่างระหว่างการใช้ภาษาแม่และภาษาที่ 2 ที่ใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอนว่าจะส่งผลต่อประสิทธิภาพของกระบวนการบูรณาการหรือไม่

โรงเรียนในจังหวัดพะเยาจำนวนมากเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก และตั้งอยู่ในพื้นที่ห่างไกล ตลอดจนประสบปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน หนึ่งในโรงเรียนเหล่านั้นคือโรงเรียนบ้านสันติสุข ต.ขุนคว อ.ปง จ.พะเยา ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษตามเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2562) เนื่องจาก 1) เป็นกลุ่มนักเรียนชาติพันธุ์ม้งจำนวนร้อยละ 100 มีนักเรียนประมาณ 300 คน 2) โรงเรียนตั้งอยู่ในพื้นที่ห่างไกล และ 3) โรงเรียนเป็นโรงเรียนขนาดเล็กซึ่งขาดแคลนครูและสื่อการเรียนรู้ มีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นโรงเรียนที่มีบริบทคล้ายคลึงกับงานวิจัยเชิงบูรณาการที่ผ่านมาอย่างยิ่ง

ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะพัฒนาการอ่านออกเสียงและการเขียนภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการเพิ่มทักษะการสอนภาษาอังกฤษเบื้องต้นให้กับครูผู้สอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษด้านการออกเสียง การจำคำศัพท์ และการแต่งประโยค และเนื่องจากนักเรียนทั้งหมดในโรงเรียนเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง และมีครูภาษาอังกฤษเป็นครูจากกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกัน ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบประสิทธิภาพของวิธีการสอนแบบบูรณาการฯ ว่าจะสามารถพัฒนานักเรียนโดยการก้าวข้ามอุปสรรคด้านภาษาแม่ได้หรือไม่ด้วยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้วยภาษาแม่และภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่สองหรือสามจากการใช้วิธีการสอนแบบเดียวกัน

คำถามวิจัย (Research Questions)

การใช้ภาษาแม่และภาษาต่างประเทศเป็นสื่อในการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กระบวนการบูรณาการทางภาษาศาสตร์สำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ม้งชั้นประถมศึกษาตอนปลายจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่

วัตถุประสงค์ (Research Objectives)

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการบูรณาการทางภาษาศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่เรียนด้วยภาษาม้ง (ภาษาแม่) กับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่เรียนด้วยภาษาไทย (ภาษาที่สองหรือสาม)
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของครูและนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีต่อกระบวนการบูรณาการทางภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาอังกฤษ

ทบทวนวรรณกรรม (Literature Reviews)

งานวิจัยนี้เป็นการบูรณาการแนวคิดทางภาษาศาสตร์ 3 ระดับรวมกับการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ ระดับเสียง ใช้แนวคิดการสอนออกเสียงแบบ Jolly Phonics ระดับคำศัพท์ ใช้แนวคิดด้านวงคำศัพท์ (Semantic Field) และกรอบความหมาย (Frame Semantics) และระดับประโยค ใช้แนวคิดด้านวากยสัมพันธ์ (Syntax) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง

Krashen (1982, 9-32) ได้นำเสนอสมมุติฐาน 5 ข้อเกี่ยวกับการรับรู้ภาษาที่สองไว้ว่าเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยมุ่งเน้นที่การรับรู้มากกว่าเรียนรู้ ดังนี้

1) สมมุติฐานการรับรู้-การเรียนรู้ อธิบายว่าการรับรู้ภาษาต่างจากการเรียนรู้ภาษา โดยการรับรู้เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นโดยที่ผู้เรียนไม่รู้ตัว มีลักษณะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นหลัก ไม่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาในทันที ซึ่งเกี่ยวข้องกับการออกเสียง ส่วนการเรียนรู้นั้นเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนต้องเรียนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาที่คำนึงถึงความถูกต้องเป็นสำคัญ ซึ่งเกิดในบริบทชั้นเรียน

2) สมมุติฐานการจัดลำดับธรรมชาติ อธิบายว่าการเรียนรู้ภาษาควรเรียงลำดับจากง่ายไปสู่ยาก สร้างความรู้ภาษาจากหน่วยย่อยไปสู่หน่วยใหญ่

3) สมมุติฐานการตรวจสอบ อธิบายว่าการตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษาจะเกิดขึ้นภายหลังจากที่ผู้เรียนได้เรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษา

4) สมมุติฐานการป้อนเข้า อธิบายว่าผู้เรียนต้องรับรู้ความหมายของภาษาก่อนจึงจะเรียนรู้โครงสร้างภาษาหรือไวยากรณ์

5) สมมุติฐานด้านอารมณ์ อธิบายว่า ปัจจัยด้านอารมณ์เป็นตัวกำหนดความสำเร็จของการรับรู้ภาษาที่สอง ปัจจัยดังกล่าวประกอบด้วยแรงจูงใจ ความมั่นใจในตัวเอง และความวิตกกังวล

2. แนวคิดการสอนออกเสียงแบบ Jolly Phonics

Jolly Phonics เป็นแนวคิดการสอนออกเสียงภาษาอังกฤษโดยการเชื่อมโยงเสียงกับตัวอักษร ในประเทศไทยนำมาใช้กับนักเรียนในระดับประถมศึกษาทั้งในฐานะภาษาต่างประเทศ (EFL) และภาษาที่สอง (ESL) โดยพบว่าการสอนการอ่านและสะกดคำด้วยวิธีนี้สามารถทำให้นักเรียนพัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ อาทิ เจาะสุยานา หวังพิทยา และ นุรซัลวา อัลอิดรีสี (2557, 9-26) ได้พัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ Phonics Read Fast 1 & 2 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านบุติ จ.ปัตตานี และพบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนดีขึ้นและมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกในระดับดี ต่อมา ดารินทร์ อินทับทิม และคณะ (2562, 67-84) ได้พัฒนาการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนเมียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนด้วยกระบวนการสอนแบบ Phonics โดยเริ่มต้นจากการอบรมครูเรื่องการสอนแบบ Phonics แล้วจึงให้ครูนำไปสอนนักเรียนและติดตามผลพบว่าวิธีการสอนแบบ Phonics มีความเหมาะสมกับโรงเรียนที่ผู้เรียนมีพื้นฐานภาษาอังกฤษในระดับเริ่มต้นและผู้เรียนที่เป็นพหุภาษา (Multilingual)

3. แนวคิดด้านการสอนคำศัพท์

แนวคิดทางอรรถศาสตร์ตั้งอยู่บนความคิดที่ว่ามนุษย์มีการจัดระเบียบข้อมูลที่ได้จากการเรียนรู้คำศัพท์ต่าง ๆ เป็นหมวดหมู่โดยใช้ความสัมพันธ์ทางความหมายของคำเหล่านั้น หมวดหมู่คำศัพท์ที่เกิดขึ้นจาก

ความสัมพันธ์เหล่านี้เรียกว่า วงคำศัพท์ ต่อมาแนวคิดด้านการรับรู้หรือปรีชาญาณมีบทบาทสำคัญมากขึ้นในการอธิบายปรากฏการณ์ทางการรับรู้และตีความความหมายของคำศัพท์ว่า การรับรู้ เรียนรู้ และตีความความหมายของคำศัพท์นั้นเกิดจากประสบการณ์ส่วนบุคคลที่ได้รับรู้ เรียนรู้ความหมายของคำหนึ่ง ๆ หรือชุดคำศัพท์โดยเชื่อมโยงกับเหตุการณ์ที่ตนได้ประสบ ชุดคำศัพท์ที่เชื่อมโยงกับประสบการณ์นี้เรียกว่า กรอบความหมาย ดังจะอธิบายต่อไปนี้

3.1 แนวคิดวงคำศัพท์ (Semantic Field)

วงคำศัพท์ หมายถึง รายการคำศัพท์ซึ่งสามารถจัดให้อยู่ในหมวดหมู่เดียวกันได้ โดยคำศัพท์แต่ละคำนั้นมีความสัมพันธ์และมีความเชื่อมโยงกันในทางใดทางหนึ่ง (Nida, 1975, 15-22; Saeed, 2003, 63) มีนักวิชาการนำแนวคิดเรื่องวงคำศัพท์นี้ไปบูรณาการกับการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา และได้ผลดีและผู้เรียนมีความพึงพอใจกว่าวิธีการเรียนรู้แบบท่องจำ อาทิ ชิมมี อูปรา (2541, ง-จ) ธนย์จิรา ภูริอุดมเศรษฐ (2553, 42-47) ชิมมี อูปรา และคณะ (2560, 231-244) ส่วน ธนีส พูนวงศ์ประเสริฐ (2560, 57-81) ได้ใช้แนวคิดเรื่องแผนผังคำศัพท์มาสอนคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 6 คาบเรียนพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวงคำศัพท์มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนมากกว่ากลุ่มที่เรียนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ จงรักษ์ เลี้ยงพานิชย์ (2557, 172-179) พบว่าแบบฝึกหัดคำศัพท์แบบเติมคำ แบบจับคู่และแบบเชื่อมโยงคำช่วยให้ผู้เรียนเรียนคำศัพท์ได้ดีจากการสอบถามและสัมภาษณ์นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 130 คน จากคณะเทคโนโลยีมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์

3.2 ทฤษฎีกรอบความหมาย (Frame Semantics)

ทฤษฎีกรอบความหมายเป็นแนวคิดที่กล่าวถึงความหมายของคำศัพท์ในประโยคต่าง ๆ ว่าเกิดขึ้นโดยมีความเชื่อมโยงกับ scene หรือ frame อันเป็นบริบทของเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่กำลังกล่าวถึง ดังที่ Fillmore (1977, 59) กล่าวว่า “meaning is relativized to scenes” และ Boas & Dux (2017, 2) กล่าวว่า “specific situation types and identify what participants (semantic roles) define the situations” ดังนั้น Fillmore & Atkins (1992, 76-77) จึงสรุปแนวคิดทฤษฎีกรอบความหมายหรือ Frame Semantics นี้ไว้ว่า ความหมายของคำจะเป็นที่เข้าใจได้ของผู้รับสารก็ต่อเมื่อสามารถอ้างอิงถึงประสบการณ์ ความเชื่อ หรือวัตรปฏิบัติ อันเป็นความรู้เบื้องหลังหรือเป็นมูลบทของสถานการณ์ที่ผู้ส่งสารกำลังกล่าวถึง เช่น กรอบการค้า (Commerce Scenario) ประกอบด้วย GOODS, BUYER, SELLER, MONEY สามารถสร้างประโยคและเลือกใช้คำศัพท์เพื่อสื่อสารภายใต้กรอบทั้ง 4 เป็น Jane bought a book (from a bookstore) (for 100 baht). โดยกรอบความหมายแต่ละกรอบจะแสดงผ่านโครงสร้างวลีที่แตกต่างกัน เช่น BUYER แสดงด้วยโครงสร้างวลีเป็น NP (นามวลี), GOODS แสดงด้วยโครงสร้างวลีเป็น NP (นามวลี), MONEY แสดงด้วยโครงสร้างวลีเป็น PP[for] (บุพบทวลี), SELLER แสดงด้วยโครงสร้างวลีเป็น PP[from] (บุพบทวลี) เป็นต้น

4. แนวคิดด้านการสอนแต่งประโยคด้วยหลักการวากยสัมพันธ์ (Syntax)

วากยสัมพันธ์ คือการศึกษาความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ระหว่างหน่วยต่าง ๆ ภายในประโยค ตามระบบการเรียงลำดับคำในประโยคของภาษาต่าง ๆ เช่น ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ มีการเรียงลำดับโครงสร้างประโยคแบบประธาน + กริยา + กรรม เป็นต้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553, 454-455) ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยต่าง ๆ ภายในประโยคสามารถจำแนกได้ 2 แนวทาง ได้แก่ ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างหรือความสัมพันธ์แบบประโยค (Syntagmatic Relation) ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจากการเรียงลำดับหน่วยคำต่าง ๆ ที่อยู่ในแนวระนาบเดียวกัน เช่น คำนาม/สรรพนาม + กริยา + คำนาม ส่วนความสัมพันธ์เชิงระบบหรือความสัมพันธ์แบบแทนที่ (Paradigmatic Relation) นั้นเกิดขึ้นจากการแทนที่หน่วยคำที่ปรากฏอยู่ในแต่ละตำแหน่งด้วยคำอื่นที่เป็นสมาชิกของหน่วยคำเดียวกัน เช่น การแทนที่ประโยคในโครงสร้าง คำนาม/สรรพนาม + กริยา + คำนาม ด้วย คำว่า I + have + a book หรือ I + eat + bananas เป็นต้น

ภายใต้กรอบแนวคิด 5 สมมุติฐานของการรับรู้ภาษาที่ 2 รูปแบบบูรณาการนี้มุ่งเน้นการสร้างความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรียนรู้ตามลำดับโครงสร้างภาษาจากหน่วยย่อยไปสู่หน่วยใหญ่ โดยเริ่มจากการรับรู้หน่วยเสียงที่สัมพันธ์กับตัวอักษร ไปสู่การเรียนรู้การออกเสียง และการประสมเสียงให้เป็นคำที่มีความหมายด้วยการใช้วิธีการออกเสียงและประสมเสียงแบบ Jolly Phonics เมื่อผู้เรียนสามารถอ่านคำได้จึงเริ่มต้นการเรียนรู้เสียงในระดับคำ และเรียนรู้ความหมายของคำแต่ละคำภายใต้เหตุการณ์หรือสถานการณ์หนึ่ง ๆ ด้วยการใช้สื่อการสอนคำศัพท์ที่ประกอบเป็นภาพเหตุการณ์และกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์แต่ละหมวดหมู่หลังจากรับรู้และเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์แล้วจึงนำไปสู่การสร้างประโยคโดยใช้ความสัมพันธ์เชิงระบบหรือความสัมพันธ์แบบแทนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้คำศัพท์ในบริบทและโครงสร้างประโยคอย่างง่าย รูปแบบบูรณาการนี้แสดงความสัมพันธ์เหล่านี้ให้ผู้เรียนได้เห็นและเข้าใจอย่างเป็นรูปธรรมและเป็นระบบด้วยวิธีการสอนและสื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ ซึ่งอาจจะช่วยให้ผู้เรียนจดจำและใช้ภาษาได้ง่ายขึ้น จึงเลือกใช้แนวคิดเหล่านี้ที่แสดงความเชื่อมโยงของหน่วยต่าง ๆ ในภาษาอย่างชัดเจนและไม่ซับซ้อนเกินกว่าระดับการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่าง ดังนั้นในการพัฒนาทักษะการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาติพันธุ์ม้งชั้น ป.4 โดยใช้กระบวนการบูรณาการภาษาศาสตร์นี้ จึงกำหนดตัวชี้วัดในการพัฒนาทักษะด้วยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้และตัวชี้วัดกระบวนการฯ เป็นความพึงพอใจของผู้ใช้กระบวนการฯ ตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

วิธีการวิจัย (Research Methodology)

การดำเนินการวิจัยนี้ใช้การวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods) เพื่อให้ได้ข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยข้อมูลเชิงปริมาณใช้การวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์เพื่อเปรียบเทียบคะแนนของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้การใช้กระบวนการบูรณาการฯ และการประเมินความพึงพอใจของผู้ใช้ทั้งครูและนักเรียนแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยกระบวนการ

วิเคราะห์แก่นสาระ (Thematic Analysis) และ การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากการสัมภาษณ์แบบกลุ่ม (Focus Group) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ขอบเขตการวิจัย

พื้นที่ที่กำหนดในการดำเนินงานวิจัยนี้ได้แก่ โรงเรียนบ้านสันติสุข ต.ขุนควร อ.ปง จ.พะเยา เนื่องจากเป็นโรงเรียนขนาดเล็กที่มีนักเรียนที่จัดอยู่ในกลุ่มผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษและประสบปัญหานักเรียนชั้นประถมศึกษาอ่านภาษาอังกฤษไม่ออก เขียนภาษาอังกฤษไม่ได้ และมีครูสอนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นครูกลุ่มชาติพันธุ์ม้งที่เคยผ่านการอบรมการสอนภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการบูรณาการฯ มาแล้ว จึงเป็นพื้นที่ที่เหมาะสมในการทดลองใช้กระบวนการบูรณาการฯ ว่า จะมีประสิทธิภาพกับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองหรือสามหรือไม่ เพียงใด

ขอบเขตด้านระยะเวลาการใช้กระบวนการบูรณาการฯ เป็นเวลา 1 ภาคเรียน หรือประมาณ 5 เดือน

2. ประชากร

ประชากรในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสันติสุข ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 32 คน และโรงเรียนได้จัดการศึกษาในจำนวนทั้งสิ้น 1 ห้องเรียน เนื่องจากเป็นช่วงวัยที่เริ่มเข้าใจกฎเกณฑ์ทางภาษา สัญลักษณ์ และความหมายอย่างมีเหตุผล ตลอดจนอธิบายได้ (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2550 อ้างใน วันวิวัฒน์ จำปาทอง, 2566, 35-39) ซึ่งเหมาะสมกับกิจกรรมแสดงท่าทางประกอบเพลงเพื่อฝึกออกเสียงและจดจำเสียงซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการฯ นอกจากนี้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ยังไม่ต้องเตรียมตัวสอบวัดระดับชาติจึงเป็นกลุ่มที่สะดวกกับการดำเนินงานวิจัย

3. กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสันติสุข จำนวน 32 คน จำแนกเป็นกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มทดลอง หมายถึง กลุ่มที่ใช้ภาษาม้งเป็นสื่อในการเรียนการสอน จำนวน 16 คน และ 2) กลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มที่ใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการเรียนสอน จำนวน 16 คน เนื่องจากคุณครูใช้ภาษาไทยเป็นหลักในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนปกติ การจำแนกกลุ่มนักเรียนใช้วิธีการสุ่มแบบง่ายจากรายชื่อในทะเบียนนักเรียน ประกอบกับผลการสัมภาษณ์ครูและการสังเกตกลุ่มประชากรจากการลงพื้นที่ในขั้นตอนการประสานงานกับโรงเรียน พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพื้นฐานความรู้ภาษาไทยในระดับต้นที่ยังสามารถฟัง พูด อ่าน เขียน ในรูปแบบประโยคง่าย ๆ สั้น ๆ ใช้คำศัพท์ในชีวิตประจำวันง่าย ๆ ได้ ส่วนระดับภาษาอังกฤษนั้นทั้งสองกลุ่มยังไม่สามารถอ่านออก เขียนได้ ตลอดจนยังไม่สามารถจดจำอักษรภาษาอังกฤษได้ครบทุกตัวเช่นเดียวกัน ตลอดจนผลคะแนน pre-test ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มก็อยู่ในระดับเดียวกัน

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยจำแนกเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือประกอบการเรียนการสอนและเครื่องมือในการวัดและประเมินผล ทั้งนี้เครื่องมือทั้งหมดผ่านการประเมินด้านความสอดคล้องและเหมาะสมของเนื้อหาและข้อคำถาม (Content Validity) จากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ซึ่งประกอบด้วย

ผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาศาสตร์ 1 ท่าน ผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาอังกฤษ 1 ท่าน และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการศึกษา 1 ท่าน ด้วยระดับคะแนนรายข้อมากกว่า 0.66 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 เครื่องมือประกอบการเรียนการสอน

เครื่องมือที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนประกอบด้วย

4.1.1 คลิปการสอนแบบ Jolly Phonics ซึ่งสามารถค้นหาได้จากสื่อออนไลน์

4.1.2 แบบเรียน 3 ภาษา (ภาษาม้ง-ภาษาไทย-ภาษาอังกฤษ) ซึ่งผู้วิจัยรวบรวมและคัดเลือกข้อมูลจากแบบเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อไม่เพิ่มภาระให้นักเรียนและครูมากเกินไปสำหรับการจัดการเรียนการสอนนอกเหนือจากเวลาเรียนตามปกติ จากนั้นเรียบเรียงและออกแบบแบบเรียนใหม่ตามกระบวนการบูรณาการฯ โดยเริ่มจาก 1) ระดับเสียง ได้แก่ การจับคู่หน่วยเสียงกับตัวอักษร และออกแบบภาพที่สื่อความหมายถึงเสียงแต่ละเสียงตามคลิปเพลง Jolly Phonics ไปจนถึงการผสมเสียงโดยคัดเลือกคำศัพท์ที่ปรากฏในแบบเรียนของโรงเรียนซึ่งประกอบด้วยตัวอักษรตรงกับการผสมเสียงแต่ละกลุ่มตามกระบวนการออกเสียงแบบ Jolly Phonics ซึ่งจำแนกกลุ่มเสียงตามตัวอักษรภาษาอังกฤษเป็น 7 กลุ่มเรียงลำดับจากระดับความง่าย-ยากของการออกเสียง กล่าวคือ กลุ่ม 1 ประกอบด้วย s /s/, a /æ/, t /t/, l /l/, p /p^h/, n /n/ จากนั้นสอนการผสมเสียงภายในกลุ่มให้เป็นคำ เช่น sat, pan และสอนตามขั้นตอนนี้ในทุกกลุ่มเสียง กลุ่ม 2 ประกอบด้วย c /k/, e /e/, h /h/, r /r/, m /m/, d /d/ กลุ่ม 3 ประกอบด้วย g /g/, o /ɒ/, u /ʌ/, l /l/, f /f/, b /b/ กลุ่ม 4 ประกอบด้วย ai /eɪ/, j /dʒ/, oa /oʊ/, ie /aɪ/, ee /i:/, or /ɔ/ กลุ่ม 5 ประกอบด้วย z /z/, w /w/, ng /ŋ/, v /v/, oo /ʊ/, oo /u/ กลุ่ม 6 ประกอบด้วย y /j/, x /ks/, ch /tʃ/, sh /ʃ/, th /θ/, th /ð/ กลุ่ม 7 ประกอบด้วย qu /kw/, ou /aʊ/, oi /ɔɪ/, ue /u:/, er /ə/, ar /a/ และ tricky words ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่พบบ่อยและรูปสะกดไม่ตรงตามเสียง 3 ระดับ ได้แก่ ระดับ 1 ประกอบด้วย she, he, the, to, do, we, me ระดับ 2 ประกอบด้วย was, are, you, your, come, some, said, here ระดับ 3 ประกอบด้วย all, there, they, no, so, my, one, by 2) ระดับคำศัพท์หรือความหมาย ได้แก่ การจับคู่คำศัพท์กับภาพที่สื่อความหมาย โดยใช้คำศัพท์ที่ปรากฏในรายการคำศัพท์ประจำบทของทุกบทในแบบเรียนของโรงเรียน และออกแบบภาพตามทฤษฎีกรอบความหมาย (Fillmore, 1977, 55-81; Fillmore & Atkins, 1992, 75-102) ซึ่งเป็นแนวคิดที่กล่าวถึงความหมายของคำศัพท์ในประโยคต่าง ๆ ที่เกิดโดยมีความเชื่อมโยงกับ scene หรือ frame ที่เป็นบริบทของเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่กำลังกล่าวถึง เพื่อเชื่อมโยงคำศัพท์ในแต่ละบทให้เป็นเนื้อเรื่องเดียวกัน เช่น SCHOOL > PLACES > ACTIVITIES > SUBJECTS และ 3) ระดับประโยค ได้แก่ การแต่งประโยคตามโครงสร้างที่กำหนดโดยใช้คำศัพท์ที่ได้เรียนรู้มา จากนั้นใช้ความสัมพันธ์แบบแทนที่คำศัพท์ (Paradigmatic Relation) นำคำศัพท์ที่เรียนรู้มาแทนที่คำศัพท์เดิม ตำแหน่งเดิมในโครงสร้างประโยคที่คัดเลือกจากหนังสือเรียนของนักเรียน และเป็นโครงสร้างประโยคอย่างง่ายประมาณ 1-2 โครงสร้างจากเนื้อหาด้านไวยากรณ์ของแต่ละบทเรียน เช่น I like, I have got, there is/are

4.1.3 สื่อการเรียนการสอนในรูปแบบบัตรคำศัพท์ประกอบภาพ โดยใช้คำศัพท์จากในแบบเรียนที่พัฒนาขึ้น

4.1.4 กำหนดการสอนหรือแผนการสอนตามลำดับบูรณาการตามที่ผู้วิจัยกำหนด

4.2 เครื่องมือในการวัดและประเมินผล

เครื่องมือในการวัดและประเมินผลประกอบด้วย

4.2.1 แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอน ซึ่งจำแนกเป็นพฤติกรรมการสอนของครูนักเรียน และบรรยากาศการเรียนการสอน

4.2.2 แบบทดสอบ pre-test และ post-test สำหรับครูและนักเรียน แบบทดสอบประกอบด้วยข้อสอบ 3 ส่วน และเป็นแบบทดสอบที่เหมือนกันทั้ง 3 ส่วน ประกอบด้วย 1) การออกเสียงประจำตัวอักษรแบบ Jolly Phonics และการออกเสียงผสมคำโดยใช้คำศัพท์จากแบบเรียนของโรงเรียนที่ตรงกับแต่ละกลุ่มเสียง จำนวน 67 ข้อ 67 คะแนน 2) การจับคู่คำศัพท์กับภาพ โดยคัดเลือกคำศัพท์จากแบบเรียนของโรงเรียนบทละ 1-2 คำ จำนวนรวม 10 ข้อ 10 คะแนน และ 3) การแต่งประโยคแบบไม่จำกัดโครงสร้างจากภาพที่กำหนด โดยออกแบบภาพตามเนื้อเรื่องในแบบเรียนของโรงเรียนตามทฤษฎีกรอบความหมายจำนวน 1 ภาพ และกำหนดให้นักเรียนแต่งประโยคจำนวน 10 ประโยค 10 ข้อ 10 คะแนน

4.2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนด้วยกระบวนการบูรณาการฯ และแบบสัมภาษณ์กลุ่มครูและนักเรียน ประกอบด้วย แบบสอบถามผู้เรียน 7 ข้อ เป็นการสอบถามความพึงพอใจต่อการใช้กระบวนการบูรณาการฯ แบบเรียน สื่อการเรียนรู้ และภาษาที่ใช้เป็นสื่อกลางในการจัดการเรียนการสอน ส่วนแบบสัมภาษณ์กลุ่ม แบ่งเป็น 2 ชุด ได้แก่ 1) แบบสัมภาษณ์ครูผู้ใช้กระบวนการบูรณาการฯ ในด้านประโยชน์ ทิศนคติต่อกระบวนการบูรณาการและข้อควรปรับปรุง 2) แบบสัมภาษณ์นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในด้านทัศนคติและประโยชน์ของกระบวนการบูรณาการฯ

5. วิธีการเก็บข้อมูลในการวิจัย

ภายหลังได้รับการรับรองให้ดำเนินงานวิจัยจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมวิจัยในมนุษย์แล้ว ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้ 1) ประสานงานกับโรงเรียนในพื้นที่ เพื่อขอความอนุเคราะห์ผู้บริหารโรงเรียนในการเข้าร่วมการวิจัยและลงพื้นที่ 2) นัดกลุ่มตัวอย่างเพื่อชี้แจงในวัตถุประสงค์การวิจัย และลงนามเพื่อยินยอมเป็นอาสาสมัครในโครงการวิจัยในหนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย 3) ทดสอบครู ด้วยแบบทดสอบ pre-test จากนั้นทบทวนความรู้เกี่ยวกับกระบวนการฯ ด้วยการฝึกอบรมครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษในรูปแบบ workshop จำนวน 1 ครั้ง เป็นเวลา 3 ชั่วโมง รวมถึงการใช้สื่อการสอนซึ่งได้แก่ แผนการสอน หนังสือแบบเรียน และบัตรคำศัพท์ 4) ทดสอบครู ด้วยแบบทดสอบ post-test 5) ทดสอบกลุ่มตัวอย่างนักเรียน โดยจำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลองที่ครูจะสอนด้วยภาษาม้งจำนวน 16 คน และกลุ่มควบคุมที่ครูจะสอนด้วยภาษาไทย จำนวน 16 คน โดยทั้งสองกลุ่มจะใช้กระบวนการสอนและสื่อการสอนเหมือนกันทุกประการ 6) ครูที่ผ่านการอบรมจำนวน 1 คนดำเนินการสอนนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มด้วยกระบวนการบูรณาการฯ โดยใช้ภาษาม้งในการสอนกลุ่มทดลอง และใช้ภาษาไทยในการสอนกลุ่ม

ควบคุม 7) ทดสอบนักเรียนก่อนและหลังจบโครงการด้วยแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และ 8) เก็บข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจ ตลอดจนการสัมภาษณ์เชิงลึกกับครูและนักเรียน

6. สถิติที่นำมาใช้วิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนสำหรับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 32 คน ที่ใช้ในงานวิจัยนี้ ได้แก่ Wilcoxon signed rank test และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อกระบวนการบูรณาการฯ และสื่อการเรียนรู้ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยมีรายละเอียดการแปลผลดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21-5.00	หมายความว่า	พึงพอใจมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.41-4.20	หมายความว่า	พึงพอใจมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.61-3.40	หมายความว่า	พึงพอใจปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.81-2.60	หมายความว่า	พึงพอใจน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.80	หมายความว่า	พึงพอใจน้อยที่สุด

ผลการวิจัย (Results)

ผลการวิจัยจำแนกเป็น 2 ประเด็นตามวัตถุประสงค์ได้แก่ 1) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้การใช้กระบวนการบูรณาการฯ ของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่เรียนด้วยภาษาม้ง (ภาษาแม่) กับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่เรียนด้วยภาษาไทย (ภาษาที่สองหรือสาม) และ 2) การศึกษาความพึงพอใจของผู้ใช้กระบวนการบูรณาการฯ

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้การใช้กระบวนการบูรณาการฯ ของนักเรียนที่เรียนด้วยภาษาม้ง (ภาษาแม่) กับนักเรียนที่เรียนด้วยภาษาไทย (ภาษาที่สองหรือสาม)

การเรียนรู้ด้วยกระบวนการบูรณาการฯ ในโครงการวิจัยจำแนกออกเป็น 3 ลำดับตามโครงสร้างภาษาโดยเริ่มจากการออกเสียง การจดจำคำศัพท์ และการสร้างประโยค และการแสดงผลจะจำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ นักเรียนที่เรียนด้วยภาษาม้ง (ภาษาแม่) กับนักเรียนที่เรียนด้วยภาษาไทย (ภาษาที่สองหรือสาม) ดังนี้

1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้การใช้กระบวนการบูรณาการฯ ของนักเรียนที่เรียนด้วยภาษาม้ง (ภาษาแม่)

ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้การใช้กระบวนการบูรณาการฯ ของนักเรียนที่ใช้ภาษาแม่ในการจัดการเรียนการสอนทั้งสามด้าน ได้แก่ การออกเสียง การจดจำคำศัพท์ และการแต่งประโยค พบว่าผลการทดสอบหลังการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสามด้านสูงกว่าก่อนการเรียนรู้ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยภาษาม้ง

ด้าน	N	คะแนน เต็ม	Mean Pre-test	Median Pre-test	Mean Post-test	Median Post-test	Mean rank	Z	Asymp Sign. (2-tailed)
เสียง	16	67	2.69	1	29.06	24.5	8.50	-3.518	.000*
คำศัพท์	16	10	4.94	4.5	7.63	7.5	8	-3.439	.001*
ประโยค	16	10	0	0	2.44	2	6	-2.980	.003*

* มีนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05

จากตารางที่ 1 พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วคะแนนด้านการออกเสียงของนักเรียนเพิ่มขึ้นมากที่สุด จากนั้นเป็นด้านคำศัพท์ และแต่งประโยคตามลำดับ และผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์และแต่งประโยคต่ำกว่าค่ากลางหรือค่าที่คาดหวัง (8 และ 6 คะแนน ตามลำดับ) ขณะที่ด้านการออกเสียงเท่ากับค่าที่คาดหวัง (8.50) อย่างไรก็ตามคะแนนเฉลี่ยด้านการออกเสียง คะแนนคำศัพท์ และคะแนนการแต่งประโยคเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญภายหลังการเรียนรู้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยในด้านการออกเสียงหลังเรียนเพิ่มขึ้น 26.37 คะแนน ผลทดสอบ P-value เท่ากับ .000 โดยนักเรียนออกเสียงเสียง s /s/ และ a / æ / ได้ถูกต้องมากที่สุด (นักเรียน 14 คน หรือร้อยละ 87.5) ทั้งสองเสียงนี้จัดอยู่ในกลุ่มเสียงที่ออกเสียงได้ง่ายที่สุดและนักเรียนได้เรียนรู้เสียงกลุ่มนี้เป็นกลุ่มแรก ส่วนเสียงที่ออกเสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุดได้แก่ er /ə/ และ th /ð/ ซึ่งนักเรียนออกเสียงได้ถูกต้องเพียง 2 คน หรือร้อยละ 12.5 เป็นเสียงที่จัดอยู่ในกลุ่มที่ออกเสียงได้ยากที่สุดและถูกจัดในอยู่ในลำดับสุดท้ายสำหรับการเรียนออกเสียงแบบ Jolly Phonics

คะแนนเฉลี่ยในด้านการจดจำคำศัพท์หลังเรียนเพิ่มขึ้น 2.69 คะแนน ผลทดสอบ P-value เท่ากับ .001 โดยนักเรียนสามารถจดจำคำว่า carrots ได้มากที่สุด (16 คน หรือร้อยละ 100) และจำคำว่า playground และ math ได้น้อยที่สุด (จำนวน 8 คน หรือร้อยละ 50)

คะแนนเฉลี่ยในด้านการแต่งประโยคหลังเรียนเพิ่มขึ้น 2.44 คะแนน ผลทดสอบ P-value เท่ากับ .003 โดยนักเรียนเลือกใช้โครงสร้าง I like มากที่สุด ถัดมาคือโครงสร้าง I am/ they are ... (fat)..., I go to school, there are ...(some eggs)..., และ she has got ...(long hair).... ตามลำดับ

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการใช้กระบวนการบูรณาการฯ ด้วยภาษาแม่ในการจัดการเรียนการสอนได้ผลดี นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสามด้านเพิ่ม และจำนวนผู้มีผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ (<.05)

1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้การใช้กระบวนการบูรณาการฯ ของนักเรียนที่เรียนด้วยภาษาไทย (ภาษาที่สองหรือสาม)

ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้การใช้กระบวนการบูรณาการฯ ของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยในการจัดการเรียนการสอนทั้งสามด้าน ได้แก่ การออกเสียง การจดจำ คำศัพท์ และการแต่งประโยค พบว่าผลการทดสอบหลังการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสามด้านสูงกว่าก่อนการเรียนรู้ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยภาษาไทย

ด้าน	N	คะแนน เดิม	Mean Pre-test	Median Pre-test	Mean Post-test	Median Post-test	Mean rank	Z	Asymp Sign. (2-tailed)
เสียง	16	67	2.5	1	19.81	14	8.50	-3.519	.000*
คำศัพท์	16	10	5.19	5.5	7.81	8	8.81	-3.114	.002*
ประโยค	16	10	0	0	2	1.5	5.50	-2.816	.005*

* มีนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05

จากตารางที่ 2 พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วคะแนนด้านคำศัพท์ของนักเรียนเพิ่มขึ้นมากที่สุด จากนั้นเป็น ด้านการออกเสียงและแต่งประโยคตามลำดับ และผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์และด้านการออกเสียงมากกว่าและเท่ากับค่าที่คาดหวัง (8.5) ส่วนด้านการแต่งประโยคต่ำกว่าค่าที่คาดหวัง อย่างไรก็ตามคะแนนเฉลี่ยด้านการออกเสียง คะแนนคำศัพท์ และคะแนนการแต่งประโยคเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญภายหลังการเรียนรู้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยในด้านการออกเสียงหลังเรียนเพิ่มขึ้น 17.31 คะแนน ผลทดสอบ P-value เท่ากับ .000 โดยนักเรียนออกเสียงเสียง s /s/ ได้ถูกต้องมากที่สุด (นักเรียน 13 คน หรือร้อยละ 81.25) ส่วนเสียงที่ออกเสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุดได้แก่ oa /au /, -ng /ŋ/ และ ue /u/ ซึ่งนักเรียนออกเสียงได้ถูกต้องเพียง 1 คนหรือร้อยละ 6.25 เป็นเสียงที่จัดอยู่ในกลุ่มที่ออกเสียงได้ยากที่สุดและถูกจัดให้อยู่ในลำดับ 4, 5 และ 7 ซึ่งเป็นลำดับสุดท้ายสำหรับการเรียนออกเสียงแบบ Jolly Phonics

คะแนนเฉลี่ยในด้านการจดจำคำศัพท์หลังเรียนเพิ่มขึ้น 2.62 คะแนน ผลทดสอบ P-value เท่ากับ .002 โดยนักเรียนสามารถจดจำคำว่า carrots และ snake ได้มากที่สุด (15 คน หรือร้อยละ 93.75) และจำคำว่า playground ได้น้อยที่สุด (จำนวน 9 คน หรือร้อยละ 56.25)

คะแนนเฉลี่ยในด้านการแต่งประโยคหลังเรียนเพิ่มขึ้น 2 คะแนน ผลทดสอบ P-value เท่ากับ .005 โดยนักเรียนเลือกใช้โครงสร้าง I like มากที่สุด ถัดมาคือโครงสร้าง I am/ they are ... (fat)... และ there is(a bat)... ตามลำดับ

ผลการศึกษาแสดงว่าผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการใช้กระบวนการบูรณาการฯด้วยภาษาไทยในการจัดการเรียนการสอนได้ผลดี นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสามด้านเพิ่ม และจำนวนผู้มีผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ($<.05$)

ตารางที่ 3

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้ของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม

ด้าน	N	คะแนนเต็ม	กลุ่ม ภาษา ม้ง Mean Pre-test	กลุ่ม ภาษาไทย Mean Pre-test	กลุ่ม ภาษา ม้ง Mean Post-test	กลุ่ม ภาษาไทย Mean Post-test	กลุ่ม ภาษา ม้ง Mean rank	กลุ่ม ภาษาไทย Mean rank
เสียง	16	67	2.69	2.5	29.06	19.81	8.50	8.50
คำศัพท์	16	10	4.94	5.19	7.63	7.81	8	8.81
ประโยค	16	10	0	0	2.44	2	6	5.50

เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนทั้งสองกลุ่ม พบว่าผลสัมฤทธิ์ในทุกด้านมีความแตกต่างกันน้อยมาก โดยด้านการออกเสียง นักเรียนที่ใช้ภาษาแม่กับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยไม่มีความแตกต่างกัน และผลสัมฤทธิ์ที่เพิ่มขึ้นของทั้งสองกลุ่มก็มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญสูงกว่าด้านอื่น ๆ ด้านคำศัพท์ นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยมีผลสัมฤทธิ์เฉลี่ยดีกว่า 0.81 ด้านแต่งประโยค นักเรียนที่ใช้ภาษาแม่มีผลสัมฤทธิ์เฉลี่ยดีกว่า 0.50 และใช้รูปประโยคที่หลากหลายมากกว่านักเรียนที่ใช้ภาษาไทยในการจัดการเรียนการสอน

2. การศึกษาความพึงพอใจของครูผู้ใช้นักเรียนด้วยกระบวนการบูรณาการฯ

ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อกระบวนการบูรณาการฯ มีรายละเอียดดังนี้

2.1 ความพึงพอใจของครูผู้ใช้กระบวนการบูรณาการฯ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ครูมีความพึงพอใจต่อกระบวนการฯ ทั้ง 3 ระดับในระดับมากที่สุด (5 คะแนน) มีความพึงพอใจต่อสื่อการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยออกแบบและจัดเตรียมให้ (แบบเรียน บัตรคำ แผนการสอน) ในระดับมากที่สุด (5 คะแนน) ซึ่งสอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์ที่ครูกล่าวว่า กระบวนการนี้ช่วยให้นักเรียนอ่านผสมเสียงได้เร็ว นักเรียนมีกำลังใจที่สามารถอ่านออกเสียงเป็นคำได้เร็วขึ้น ด้านการสอนคำศัพท์ ครูให้ความเห็นว่า การจัดหมวดหมู่คำศัพท์ที่ใช้สอนอยู่ภายใต้หัวข้อหรือเรื่องราวเดียวกันช่วยให้ครูสามารถสอนได้ง่ายขึ้น นักเรียนจำได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ปริมาณและระดับคำศัพท์ที่จัดสรรในแต่ละหัวข้อก็เหมาะสมกับพื้นฐานของนักเรียน ส่วนด้านการสอนสร้างประโยคด้วยความสัมพันธ์แบบแทนที่โดยใช้คำศัพท์ที่เรียนมาสลับเปลี่ยนให้อยู่ในตำแหน่งเดิมช่วยให้นักเรียนแต่งประโยคได้ง่ายขึ้น ประกอบกับจำนวนและโครงสร้างประโยคที่จัดสรรมีความเหมาะสมกับระดับการเรียนรู้ของนักเรียน อย่างไรก็ตามเนื่องจากระยะเวลาในการดำเนินงานวิจัยจำกัดเพียงแค่ 1 ภาคเรียน ครูจึงไม่สามารถสอนเนื้อหาคำศัพท์และโครงสร้างทั้งหมดในแบบเรียนได้ แบบเรียนฉบับนี้จึงเหมาะสมมากขึ้นหากใช้กับการเรียนการสอนในระยะเวลา 1 ปีการศึกษา

2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนต่อกระบวนการฯ

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจกระบวนการบูรณาการฯ โดยรวมในระดับมาก ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4

ความพึงพอใจของนักเรียนต่อกระบวนการบูรณาการฯ

ประเด็น	Mean	ระดับ
ความพึงพอใจต่อวิธีเรียนอ่านออกเสียง	3.71	มาก
ความพึงพอใจต่อวิธีการเรียนคำศัพท์	3.62	มาก
ความพึงพอใจต่อวิธีการเรียนแต่งประโยค	3.84	มาก
ความพึงพอใจต่อแบบเรียนที่ใช้ในงานวิจัย	4.03	มาก
ความพึงพอใจต่อบัตรคำที่ใช้เรียน	3.75	มาก
ความพึงพอใจต่อการใช้ภาษาไทยสอน	4.37	มากที่สุด
ความพึงพอใจต่อการใช้ภาษาแม่สอน	4.43	มากที่สุด
ความพึงพอใจโดยรวมต่อโครงการวิจัย	3.96	มาก

จากตารางที่ 4 อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อโครงการวิจัยในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.96) ซึ่งสอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์นักเรียนทั้งสองกลุ่มที่นักเรียนกล่าวไปในทิศทางเดียวกันว่า หลังจากจบโครงการวิจัยนี้ นักเรียนชอบภาษาอังกฤษมากขึ้น เนื่องจากรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น มีความสุข เข้าใจมากขึ้น รู้เรื่องมากขึ้น ชอบออกเสียง สามารถนำไปใช้สอนน้องได้ด้วยภาษาม้ง รู้สึกว่าตัวเองเก่งขึ้น ได้ความรู้ รู้คำศัพท์มากขึ้น และสามารถแต่งประโยคได้ และการจำคำศัพท์จากเพลงและรูปภาพช่วยให้จำได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ยังชอบแบบเรียน เพราะสีสวย มีภาพประกอบที่ช่วยให้จำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น แบบฝึกหัดและเนื้อหาที่เรียนแต่ละบทไม่มากเกินไป นอกจากนี้นักเรียนยังต้องการเรียนต่อตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่ 3 ไปจนถึงมหาวิทยาลัย และจะใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานต่อ

อภิปรายผลการวิจัย (Discussion)

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่า การเรียนการสอนด้วยกระบวนการบูรณาการภาษาศาสตร์กับภาษาอังกฤษตามระดับโครงสร้างภาษาจากระดับเสียง-คำ-ประโยคนี้นี้ช่วยให้นักเรียนที่ประสบปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ภาษาอังกฤษมีพัฒนาการและทัศนคติที่ดีขึ้นต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดังปรากฏในผลการวิจัยของ ดารินทร์ อินทับทิม และคณะ (2567, 129-155) พิชญ์สินี เสถียรธราดล และคณะ (2565, 180-201) และอภิญา ห่านตระกูล และคณะ (2564, 87-109) โดยทุกขั้นตอนของกระบวนการฯ ล้วนส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทั้งสิ้นและสอดคล้องกับผลการศึกษาในประเด็นเดียวกันอาทิ ผลการสอนด้วยกระบวนการสอนออกเสียงและสะกดคำด้วยแนวทางโฟนิกส์ที่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ลัดดาวัลย์ มิตร

กุล และคณะ (2562, 22-30) ผลการสอนด้วยกระบวนการสอนคำศัพท์ตามแนวคิดกรอบความหมายที่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Atzler (2011, 131-138) และ Mousavi et al. (2015, 98-117) ที่กล่าวว่า การประยุกต์ใช้แนวคิดกรอบความหมายในกระบวนการเรียนการสอนคำศัพท์โดยคำนึงถึงวัฒนธรรมของผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์ดีขึ้น ทำให้รู้และจดจำคำศัพท์ในระยะยาวได้ ผลการสอนด้วยกระบวนการสอนแต่งประโยคตามแนวคิดความสัมพันธ์แบบแทนที่สอดคล้องกับดารินทร์ อินทับทิม และคณะ (2567, 129-155) พิชญ์สินี เสถียรธราดล และคณะ (2565, 180-201) และอภิญา ห่านตระกูล และคณะ (2564, 87-109) นอกจากนี้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแทบจะไม่มี ความแตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากระดับภาษาทั้งภาษาม้งและภาษาไทยที่ครูใช้ในชั้นเรียนมีลักษณะเป็นคำ หรือประโยคสั้น ๆ ไม่ซับซ้อน และระดับภาษาของบทเรียนที่ใช้สอนก็เป็นเนื้อหาของภาษาในระดับเบื้องต้น ซึ่งเป็นที่สังเกตได้จากผลการสังเกตการสอน ดังนั้นกระบวนการบูรณาการฯ นี้จึงสามารถพัฒนา ศักยภาพการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้อย่างมีประสิทธิภาพภายในระยะเวลา 1 ภาคเรียน โดยภาษาที่สองหรือสามที่ครูใช้เป็นสื่อกลางในการเรียนการสอน ส่งผลด้านลบต่อการเรียนรู้น้อยมาก

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 พบว่า ครูมีความพึงพอใจต่อกระบวนการเรียนการสอนด้วยกระบวนการบูรณาการฯ และสื่อการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด ส่วนนักเรียนมีความพึงพอใจต่อกระบวนการเรียนการสอนด้วยกระบวนการบูรณาการฯ และสื่อการเรียนรู้ในระดับมาก โดยงานวิจัยนี้พบผลกระทบด้านอารมณ์ของการใช้ภาษาแม่และภาษาไทยในการจัดการเรียนสอนภาษาอังกฤษอย่างชัดเจนจากผลการสังเกตการสอน และผลการสัมภาษณ์ครู โดยผลการศึกษาเรื่องการใช้ภาษาแม่ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษสอดคล้องกับ Kayaoğlu (2012, 25-35), Almoayidi (2018, 375-379) และ Wang and Xu (2023, 1-6) ที่กล่าวถึงบทบาทของภาษาแม่ในด้านจิตวิทยาที่สามารถช่วยลดความตึงเครียดหรือความกดดันในการเรียนภาษาต่างประเทศได้ เนื่องจากผลจากการสังเกตการสอนพบว่า ชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มใช้ภาษาแม่มีความผ่อนคลายมากกว่าชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มใช้ภาษาไทย แม้ว่าครูจะใช้วิธีการ กิจกรรมและสื่อเหมือนกันทุกประการ และยังสอดคล้องกับปัจจัยความสำเร็จในการรับภาษาที่สองของ Krashen (1982, 9-32) ในสมมุติฐานด้านอารมณ์ว่าเป็นหนึ่งในปัจจัยที่กำหนดความสำเร็จในการรับรู้ภาษาอีกด้วย

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังการเรียนรู้การใช้กระบวนการบูรณาการฯ และผลความพึงพอใจต่อกระบวนการบูรณาการฯ ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มก็ช่วยยืนยันความสัมพันธ์ของอารมณ์ในเชิงบวกกับภาษาต่างประเทศที่สามารถยกระดับแรงจูงใจและผลลัพธ์การเรียนรู้ได้ (Pham, 2021, 64-72) ซึ่งส่งผลให้นักเรียนต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับสูงขึ้น และนำไปสู่การลดจำนวนของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่หลุดจากระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน

จากการประยุกต์ใช้แนวคิดกรอบความหมาย (Fillmore & Atkins, 1992, 76-77) ร่วมกับภาพประกอบในสื่อการสอนและกิจกรรมในชั้นเรียน พบว่าผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์ที่ไม่ได้อยู่ในวงคำศัพท์ (Nida, 1975, 15-22; Saeed, 2003, 63) เดียวกันให้เกิดความเข้าใจได้ดีขึ้นผ่านบริบทเรื่องเล่าของ

ภาพประกอบสื่อการเรียน ซึ่งแตกต่างจากแนวทางเดิมที่เน้นการจัดกลุ่มคำตามหมวดหมู่แบบวงคำศัพท์ (ดารินทร อินทับทิม และคณะ, 2567, 129-155; พิชญ์สินี เสถียรธราดล และคณะ, 2565, 180-201; อภิญา ห่านตระกูล และคณะ, 2564, 87-109) ที่มีข้อจำกัดในการแสดงความสัมพันธ์ทางความหมายของคำศัพท์ที่ซับซ้อนได้ยาก อีกทั้งผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์ของผู้เรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ และไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้ภาษาแม่กับภาษาไทยในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับพื้นฐาน สะท้อนให้เห็นว่ากระบวนการนี้ไม่ได้รับผลกระทบทางลบของภาษาแม่มาจนเป็นอุปสรรคสำหรับผู้เรียน ซึ่งถือเป็นข้อค้นพบใหม่ที่ชี้ถึงศักยภาพของการบูรณาการเชิงแนวคิดในบริบทพหุภาษา

สรุป (Conclusion)

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังการเรียนรู้การใช้กระบวนการบูรณาการฯ ของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่เรียนด้วยภาษาแม่ (ภาษาแม่) กับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่เรียนด้วยภาษาไทย (ภาษาที่สอง) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มเพิ่มขึ้นประมาณ 2 เท่า โดยมีความแตกต่างกันในด้านการออกเสียงดังนี้ คะแนนหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ 1 ด้านการอ่านออกเสียงมีค่าเฉลี่ย 29.06 จาก 67 คะแนน และคะแนนหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ 2 ด้านการอ่านออกเสียงมีค่าเฉลี่ย 19.81 จาก 67 คะแนน ส่วนคะแนนด้านอื่น ๆ นั้นไม่มีความแตกต่างกัน ทั้งนี้ด้านคำศัพท์ คะแนนหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 7.63 จาก 10 คะแนน และคะแนนหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 7.81 จาก 10 คะแนน ส่วนด้านการแต่งประโยค คะแนนหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 2.44 จาก 5 คะแนนและคะแนนหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 2 จาก 5 คะแนน

ผลการวิจัยเพื่อศึกษาความพึงพอใจของครูและนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีต่อกระบวนการบูรณาการทางภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาอังกฤษ พบว่าทั้งครูและนักเรียนมีทัศนคติที่ดีและพึงพอใจต่อกระบวนการบูรณาการฯ ในระดับมาก-มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 3.96-5.00) โดยครูแสดงความเห็นว่ากระบวนการบูรณาการฯ ใช้อย่างง่าย และนักเรียนสามารถเข้าใจได้ง่ายและมีความเหมาะสมกับพื้นฐานภาษาอังกฤษของนักเรียน ส่วนนักเรียนแสดงความเห็นว่า กระบวนการบูรณาการฯ ทำให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มชอบภาษาอังกฤษมากขึ้น รู้สึกว่าตัวเองเก่งขึ้น สามารถนำไปสอนน้องหรือแม่ที่บ้านได้ ตลอดจนทั้งนักเรียนและผู้ปกครองอยากให้นักเรียนศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นเนื่องจากเห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษในการทำงาน

ทั้งนี้กระบวนการบูรณาการฯ นี้สามารถนำไปปรับใช้กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับโรงเรียนขนาดเล็กอื่น ๆ ที่ต้องการปรับพื้นฐานภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนในระดับประถมศึกษาภายในระยะเวลาสั้น ๆ ได้

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1) กระบวนการบูรณาการฯ ในงานวิจัยนี้สามารถนำไปปรับใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ ในระดับชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนขนาดเล็กเพื่อแก้ปัญหาการอ่านออกเขียนได้ในระดับเบื้องต้นภายในระยะเวลาอันสั้น (3-5 เดือน) เนื่องจากกระบวนการฯ เน้นความ

เรียบง่ายในการใช้งาน เนื้อหาและระดับภาษาเบื้องต้น (CEFR A1) โดยคำนึงถึงพื้นฐานความรู้ของนักเรียนที่ยังอ่านภาษาอังกฤษไม่ออกและเขียนไม่ได้เป็นสำคัญ

2) ขั้นตอนการสอนออกเสียงและสะกดคำด้วยสื่อ Jolly Phonics ที่ใช้ในงานวิจัยนี้เหมาะสำหรับนักเรียนในช่วงชั้นไม่เกินประถมศึกษาปีที่ 5 เนื่องจากมีการกระตุ้นให้ทำท่าทางประกอบเพลงและเสียงประจำอักษรซึ่งยังเป็นช่วงวัยที่ชอบการแสดงออก สำหรับนักเรียนในช่วงชั้นสูงกว่านี้ควรปรับกระบวนการในส่วนออกเสียงนี้ให้เป็นกิจกรรมในลักษณะอื่นที่เหมาะสมกับพัฒนาการและความต้องการในช่วงวัยนั้น ๆ ทั้งนี้กระบวนการบูรณาการฯ ในงานวิจัยนี้เหมาะสมกับผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีทักษะภาษาอังกฤษในระดับเบื้องต้น

3) ควรมีการศึกษาผลของการใช้ภาษาแม่ในการสอนภาษาอังกฤษในระยะยาวเพิ่มเติม เช่น การวัด Retained Learning หรือ Emotional Engagement และการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของกระบวนการบูรณาการฯ ในการประยุกต์ใช้ได้มากขึ้น

เอกสารอ้างอิง (References)

กนกวรรณ ดอนกวนเจ้า. (2565). การพัฒนาทักษะการพูดและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับวิดีโอของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม].

<http://202.28.34.124/dspace/bitstream/123456789/1652/1/63010580008.pdf>

กองทุนเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษา. (2567, 22 ตุลาคม). เด็กและเยาวชนไทยกว่า 1.02 ล้านคนที่ยุ้
นจากระบบการศึกษา จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาทักษะสำหรับชีวิตและอาชีพ.

<https://www.eef.or.th/news-221024/>

จรงค์ เลี้ยงพานิชย์. (2557). สิ่งที่คุณเรียนเกี่ยวกับแบบฝึกหัดคำศัพท์. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
นครสวรรค์, 16(1). 172-179. https://so06.tci-thaijo.org/index.php/edujournal_nu/article/view/16928

จารุวรรณ ไม่เลี้ยง, เนติ เฉลยวาเรศ, และ ประทุม ศรีรักษา. (2562). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์
เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและจำความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับ
นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5. วารสารลวงศรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, 3(1), 105-120.

<https://so04.tci-thaijo.org/index.php/lawasrijo/article/view/248206>

เจสสุธานา หวังพิทยา และ นุรชุลวา อัลอิดริส. (2557). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง
ภาษาอังกฤษ Phonics Read Fast สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านบุดี สำนักเขต
พื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 1. วารสาร อัล-ฮิกมะฮ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี, 4(8), 9-26.

<https://so01.tci-thaijo.org/index.php/HIKMAH/article/view/115200>

ชิมมี อุปรา. (2541). การวิเคราะห์คำศัพท์และขอบข่ายความหมายที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษ
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่].

Chiangmai University Digital Collections (CMUDC).

<https://cmudc.library.cmu.ac.th/frontend/Info/item/dc:94909>

ชิมมี อุปรา, สมรักษ์ เลี้ยงประยูร, สุตารัตน์ พญาพรหม, ญัฐพล สันธิ, และ ศรชัย มุ่งไธสง. (2560). ผลของการใช้เทคนิคสอนคำศัพท์แบบผสมผสาน (MVET). *วารสารสังคมศาสตร์วิชาการ*, 10(พิเศษ), 231-244. https://so04.tci-thaijo.org/index.php/social_crru/article/view/156101

ชลิมีย์ มนูญดาหิ และ อริสรา บุญรัตน์. (2566). การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ (Phonics) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*, 6(1), 35-48. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/SSRUJPD/article/view/263967>

ณัชชา มหปัญญานนท์. (2566). ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายการแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาในประเทศไทย. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 17(1), 21-45. <https://so09.tci-thaijo.org/index.php/JOEMSU/article/view/1647>

ดารินทร์ อินทับทิม, อภิญญา น่านตระกูล, ศุภาวรรณ ปิงใจ, เพ็ญภา คล้ายสิงห์โต, พูนพงษ์ งามเกษม, และ เฉลิมพันธ์ แก้วกันทะ. (2562). การพัฒนาการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนเมียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตล็ดด้วยกระบวนการสอนแบบโฟนิกส์. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี*, 8(1), 67-84. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/hsudru/article/view/183281>

ดารินทร์ อินทับทิม, นริศา ไพเจริญ, พิชญ์สินี เสถียรธราดล, เกริก เจษฎานวัฒน์, และ น้ำฝน กันมา. (2567). ผลการขยายการใช้นวัตกรรมบูรณาการภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัดพะเยา. *Trends of Humanities and Social Sciences Research*, 12(1), 129-155. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/Humanties-up/article/view/272455>

ธนีส พูนวงศ์ประเสริฐ. (2560). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการสอนคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นโดยใช้แผนผังคำศัพท์ และการสอนตามปกติ: กรณีศึกษานักเรียนที่เรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. *วารสารมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์*, 34(3), 57-81. <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/HUSO/article/view/109817>

ธันย์จิรา ภูริอุตมเศรษฐ์. (2553). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบสัมพันธ์ขอบความหมาย* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. [http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Tea_Eng_For_Lan\(M.A.\)/Thanjira_P.pdf](http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Tea_Eng_For_Lan(M.A.)/Thanjira_P.pdf)

- นิตยา ภูดอนนาง และ ทิพาพร สุจारी. (2565). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเพลงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด*, 16(1), 117-130. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/reru/article/view/244214>
- ปิยพร เกื้ออนันต์. (2564). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ร่วมกับการใช้สื่อประสม การเสริมแรง และเพื่อนช่วยเพื่อน [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร]. https://e-thesis.snru.ac.th/file_thesis/2022060661421249103_fulltext.pdf
- พัชร รินนา. (2564). การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับสื่อประสม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร]. https://e-thesis.snru.ac.th/file_thesis/2022060660421249118_fulltext.pdf
- พิชญ์สินี เสถียรธราดล, นริศา ไพเจริญ, เกริก เจษฎานัฐณ์, และ ดารินทร์ อินทับทิม. (2565). การใช้รูปแบบการสอนแบบบูรณาการภาษาศาสตร์เพื่อพัฒนาความสามารถทางการออกเสียง คำศัพท์ และการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัดพะเยา. *วารสารภาษา ศาสนา และวัฒนธรรม*, 11(1), 180-201. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/gshskku/article/view/255935>
- พิชามญช์ ศรีสวัสดิ์, อัญกรณ์ สุญกรรมรัตน์, คณิตา นุราภักดิ์, และ พล เหลืองรังษี. (2566). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกจดจำคำศัพท์แบบคำคล้องจองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. *การประชุมหาตใหญ่วิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 14*, 1576-1589. [https://www.hu.ac.th/conference/proceedings/doc/07%20%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%A8%E0%B8%B6%E0%B8%81%E0%B8%A9%E0%B8%B2%20Ed/21.Ed-068%20\(1576-1589\).pdf](https://www.hu.ac.th/conference/proceedings/doc/07%20%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%A8%E0%B8%B6%E0%B8%81%E0%B8%A9%E0%B8%B2%20Ed/21.Ed-068%20(1576-1589).pdf)
- พิมพ์ภรณ์ พวงชื่น. (2562). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านออกเสียงและสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 [การค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร]. http://www.edu.nu.ac.th/th/news/docs/download/2020_06_09_16_51_28.pdf
- เพ็ญภา ตลับกลาง. (2562). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต [การค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร]. <http://ithesis-ir.su.ac.th/dspace/bitstream/123456789/2420/1/60254310.pdf>

ราชบัณฑิตยสถาน. (2553). *พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ฉบับราชบัณฑิตยสถาน* (พิมพ์ครั้งที่ 2). ราชบัณฑิตยสถาน.

รัชตากาญจน์ ใยดี. (2565). *การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านโนนตารอด จังหวัดกำแพงเพชร*. [การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร].

<https://nuir.lib.nu.ac.th/dspace/bitstream/123456789/5504/3/RatchadakanYaidee.pdf>

ลัดดาวัลย์ มิตรกุล, ประกอบ ใจมั่น, และ สายสวาท เกตุชาติ. (2562). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ผสานเทคนิคโฟนิกส์และการสอนภาษาแบบองค์รวมเพื่อสร้างเสริมทักษะการอ่านออกเสียง ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. *วารสารนาคบุตรปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครศรีธรรมราช*, 11(1), 22-30. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/nakboot/article/view/157414>

วันวิภา จำปาทอง. (2566). *รูปแบบและกลยุทธ์ TIKTOK เพื่อการศึกษาสำหรับเด็กประถมศึกษา (อายุ 10-12 ปี)*. [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์].

https://ethesisarchive.library.tu.ac.th/thesis/2023/TU_2023_6423110052_16838_28275.pdf

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2562). *นโยบายสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีงบประมาณ พ.ศ. 2562*. <https://www.obec.go.th/wp-content/uploads/2018/10/OBECPolicy62.pdf>

สุชาดา ปรีวัตร, ภูษิต บุญทองเถิง, และ ทิพาพร สุจารี. (2566). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ Jolly Phonic ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 17(3), 136-146. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/rmuj/article/view/269752/180541>

สุพิชชา อุดลยศักดิ์, ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์, และ ไพฑูรย์ โพธิสาร. (2561). การศึกษาความสามารถเขียนประโยค ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อยในโรงเรียนเรียนรวมจากการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์สเต็ปเมททอดร่วกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด. *วารสารวิจัยและพัฒนาศึกษาพิเศษ*, 7(2), 54-67. <https://ejournals.swu.ac.th/index.php/rise/article/view/11482/9475>

อภิญา ห่านตระกูล, พิชญ์สินี เสถียรธราดล, นริศา ไพเจริญ, เพ็ญภา คล้ายสิงห์โต, ดารินทร์ อินทับทิม, และ เฉลิมพันธ์ แก้วกันทะ. (2564). จากการบูรณาการภาษาศาสตร์สู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา*, 9(2), 87-109. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/Humanties-up/issue/view/16666>

อัจฉรา จันทชุม. (2561). การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม].

<https://fulltext.rmu.ac.th/fulltext/2561/M127204/Jantachoom%20Atchara.pdf>

อรปวีณ์ กุลพรเพ็ญ และ ชนาภานต์ แป้นรักษา. (2566). การใช้โฟนิกส์สังเคราะห์เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเกตุพิชัยวิทยา จังหวัดสระบุรี. *วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*, 15(2), 37-45. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/irdssru/article/view/266179>

Almoayidi, K. A. (2018). The effectiveness of using L1 in second language classrooms: A controversial issue. *Theory and Practice in Language Studies*, 4(8), 375-379.

<http://dx.doi.org/10.17507/tpls.0804.02>

Atzler, J. K. (2011). *Twist in the list: Frame semantics as vocabulary teaching and learning tool* [PH.D. Dissertation, University of Texas at Austin].

<https://repositories.lib.utexas.edu/items/cb76a52c-6f1c-4ff4-9519-3fe27e800d70>

Boas, H. & Dux R. (2017). From the past into the present: From case frames to semantic frames. *Linguistics Vanguard*, 3(1), 20160003. <https://doi.org/10.1515/lingvan-2016-0003>

Fillmore, C. J. (1977). Scenes-and-frames semantics. In A. Zambolli (Ed.), *Linguistic structure processing* (pp. 55-81). North Holland, Amsterdam.

Fillmore, C. J. & Atkins, B. T. (1992). Toward a Frame-based lexicon: The semantics of RISK and its neighbors. In A. Lehrer & E. F. Kittay (Eds.), *Frames, fields and contrasts: New essays in semantic and lexical organization* (pp. 75-102). Hillsdale, NJ: Lawrence Erlbaum Associates.

Kayaoğlu, M. Naci. (2012). The use of mother tongue in foreign language teaching from teachers' practice and perspective. *Pamukkale University Journal of Education*, 32, 25-35. <https://dergipark.org.tr/en/download/article-file/114544>

Krashen, S. D. (1982). *Principles and Practice in Second Language Learning*. Pergamon.

Mousavi, S. H., Amouzadeh, M. & Vali Rezaei. (2015). Application of frame semantics to teaching seeing and hearing vocabulary to Iranian EFL learners. *RALs*, 6(1). 98-117. https://rals.scu.ac.ir/article_11262_ba16f31929dd2f2eb6b51a10b07c9f04.pdf

Nida, E. (1975). *Componential Analysis of Meaning: An Introduction to Semantic Structure*.

De Gruyter Mouton Publisher.

Pham, T. (2021). Attitude and motivation in language learning: A review. *Journal of English Language Teaching and Applied Linguistics*, 3(5), 64-72. <https://doi.org/10.32996/jeltal.2021.3.5.7>

Saeed, J. (2003). *Semantics*. Blackwell Publishing.

Sathientharadol, P. (2020). The use of semantic field approach to enhance English vocabulary development of Prathomsuksa 4 students at Betty Dumen Border Patrol Police School, Phayao Province, Thailand. *Interdisciplinary Research Review*, 15(6), 22-30. <https://ph02.tci-thaijo.org/index.php/jtir/article/view/241227>

Wang, H. & Jing Xu. (2023). L1 as a tool for reducing the affective filter. *SHS Web of Conferences* 168, 1-6. <https://doi.org/10.1051/shsconf/202316802014>